

ДЪРЗОСТ
(Sinners of Saint 0.5)

Copyright © 2016. DEFY by L.J. Shen

The moral rights of the author have been asserted.

© Евелина Пенева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2024

ISBN: 978-954-28-4802-8

Л. Дж. Шен

Дързост

Превод от английски:
Евелина Пенева

 ciela

„Предпочитам щастието пред гордостта.“

Шарлот Бронте, „Джейн Еър“

На Джейми Стайнман-Джоунс и Кериса Блейк

САУНДТРАК

“Secretly” – Skunk Anansie

“R U Mine?” – Arctic Monkeys

“Under Your Spell” – Desire

“Colors” – Halsey

“Crazy In Love” – Nightcore

“Whistle for the Choir” – The Fratellis

“Halo” – Texas

“Atomic” – Blondie

В началото котвата е била използвана като символ не от онези, чийто живот е бил свързан с водата, ами от хората, обитавали сушата. В първите години на християнството изповядващите го били подлагани на жестоки гонения от римляните. Под зоркия поглед на управляващите, за да покажат на други християни, че изповядват същата вяра, хората носели украшения с котва и дори си правели татуировки с котва. Котвата била символ на силата, защото котвите удържат корабите и в най-бурните времена. Приликата им с кръста им осигурила голяма популярност. С котви отбелязвали къщите, в които можели да намерят убежище преследваните.

MyNameNeclace.com

Името ми е Мелоди Грийн
и трябва да направя признание.
Спах с мой ученик, който беше
последен клас в гимназията.

Много пъти.

И много пъти изживях оргазъм.

В много пози.

Спах с моя ученик и се наслаждавах.

Спах с моя ученик и ако можех да върна времето,
отново бих го направила.

Името ми е Мелоди Грийн, изритаха ме от мястото
ми на учителка и ми се наложи да извървя пътя
на срама ала Церсей Ланистър, след като излязох
от кабинета на директорката. Минути по-рано
същата директорка ме заплаши, че ще се обади
на полицията и ще ме предаде.

Името ми е Мелоди Грийн и постъпих неправилно,
защото се чувствах добре, докато постъпвам лошо.

Ще ви разкажа защо си заслужаваше.

Глава първа

Измъкнах се бавно от кабинета на директорката и тръгнах към облаците на Южна Калифорния в средата на зимата. Гняв, унижение и самоненавист покриваха всеки сантиметър от душата ми. Създавах филм от отчаяние, който умирах да разкъсам и махна.

Камъкът. Стигна. Дъното.

Току-що бях научила, че гимназия „Ол Сейнтс“ няма да поднови договора ми и следващата година няма да преподавам там, освен ако не се взема в ръце и магически преобразя учениците си в способни да внимават в час човешки същества. Директорката Фолоухил заяви, че авторитетът ми бил пълна нула и чашите по литература, които водех, се разпадали. Допълнително сол в раната сипа и полученото миналата седмица известие, че ме изритват от апартамента ми в края на следващия месец. Собственикът решил да го ремонтира и отново да се нанесе в него.

Освен това партньорът ми по размяна на сексмени, когото бях забърсала от съмнителен сайт за запознанства, тъкмо ме беше отрязал със съобщение, че нямало как да се появи на първата ни среща очи в очи, защото майка му нямало да му даде колата за тази вечер.

На двайсет и шест беше.

На колкото бях и аз.

Жена, която от четири години не е виждала гол мъж, не можеше да си позволи придирчивост.

Ако не се броят няколкото кратки свалки, всъщност не съм имала истинска връзка. Ама изобщо никаква. С никого. На първо място винаги беше балетът. Стоеше преди мъжете, дори преди *мен самата*. Дълго време си мислех, че балетът ми е достатъчен. А после изведнъж всичко се промени.

Кога всичко се обърка ли?

Мога да ви кажа кога – след като влязох в колежа. Преди осем години ме приеха в „Джулиард“ и бях на път да осъществя мечтата си да стана професионална балерина. Такава беше целта, към която цял живот се бях стремила. Родителите ми взимаха заеми, за да плащат участията ми в балетни конкурси. Не можех да се занимавам с момчета, защото на тях се гледаше като на нежелан повод за разсейване, трябваше да се съсредоточа изцяло върху целта да се присъединя към престижна нюйоркска или европейска балетна трупа и да стана примабалерина.

За мен танцът беше като въздуха.

Когато си взех довиждане с моето семейство и им махнах от мястото за проверка на летището, те ми казаха да счупя всички пречки, а всъщност три седмици след началото на първия си семестър в „Джулиард“ си счупих крака. Случи се при противен инцидент на ескалатора в метрото, докато се прибирах вкъщи.

Травмата не просто уби мечтите ми за кариера като балерина, ами направи на пух и прах и целия ми

житейски план, освен това стана причина да си събера багажа и да се прибера в Южна Калифорния. След година цупене и самосъжаление създадох стабилни отношения с първия ми и (и последен) приятел мъж – сладур, чиито портрет и име стояха на етикетите на бутилки с уиски – а родителите ми ме убедиха да се насоча към преподаването. Майка ми беше учителка. Баща ми беше учител. По-големият ми брат беше учител. Обичаха да преподават.

А аз *мразех* да съм учителка.

Това беше третата ми година като преподавателка и първата ми – и ако се съди по представянето ми – единствената – година в гимназия „Ол Сейнтс“ в Тодос Сантос, Калифорния. Директорката Фолоухил беше една от най-влиятелните жени в града. Толкова перфидно злобна природа притежаваше, че чак предизвикваше възхищение. Мразеше ме и в червата още от самото начало. Дните ми под нейното царуване бяха преброени.

Докато вървах към моя дванайсетгодишен форд фокус, паркиран от другата страна на пътеката срещу нейния лексус и чудовищния рейндж роувър на сина ѝ (да, купила беше шибана луксозна грамадна кола на сина си, който завършваше тази година. Защо му е на осемнайсетгодишен хлапак толкова огромна кола? Сигурно за да има къде да побира огромното си гадно его?), реших, че по-лошо положението ми не може да стане.

Бърках.